

ŽIVOT POD PŘÍSNÝM DOHLEDEM STRANY

„Přátelství je to nejdůležitější, co v životě máme.“

Přestože se Marcela Musilová narodila těsně po 2. světové válce roku 1946 ve Valašské Polance, dodnes, ve svých 78 letech, stále vyučuje na Univerzitě v Olomouci.

Ovšem jako mladá dívka nesnila o dráze učitelky. Jelikož pocházela z Valašska, kde od dětství zpívala a tančila ve valašském souboru, chtěla se stát etnografkou, nebo lékařkou.

Zasáhli rodiče, oba učitelé, kteří tehdy ještě nezletilé Marcele podepsali přihlášku na olomouckou pedagogickou fakultu. Během studia se se svými spolužáky podílela v roce 1964 na organizaci významné studentské akce. **„ Naše studijní skupina byla organizátorem prvního Majáles, který byl v Olomouci.“**

A také se seznámila s Jiřím Musilem, klinickým psychologem a vysokoškolským pedagogem, za kterého se provdala a narodily se jim 2 děti. Do jejich životů však zasáhl rok 1968. Jelikož oba zaujali protirežimní postoj, komunisté tvrdě zasáhli. **„Oni pak v roce sedmdesát jedna vydali takový zákon, že člověk, který byl tomu zřízení komunistickému takzvaně nepohodlný, no tak ho vyloučili z práce, kde pracoval, no a protože manžel tady vychovával budoucí učitele, no tak byl na hodinu vyhozen tady z práce, protože byl prohlášen za nevhodného k výuce studentů.“**

Pro celou rodinu nastalo těžké období. V roce 1972 byli Musilovi donuceni opustit milovanou Olomouc a odejít do pohraničí, do obce Holčovice. **„My jsme tomu říkali, že je to jakýsi náš vnitřní exil, čili český vyhnanství.“** Zde paní Musilová začala od roku 1972 učit na místní základní škole biologii a zeměpis pod přísným dozorem komunistického soudruha ředitele, který jí denně ztrpčoval život. **„A ten ředitel mě tehdy přivítal slovy: já vím, proč Vy tady jste a já si Vás pohlídám.“**

Po jeho odchodu ze školy se ale situace zlepšila do té míry, že se stala díky svým organizačním schopnostem, přestože nebyla v komunistické straně, zástupkyní ředitelky školy. I děti zde prožívaly hezké dětství.

Ovšem touha vrátit se zpět do hanácké metropole byla silná: po jedenácti letech opustila paní Musilová Holčovice a vrátila se i s dětmi zpět do Olomouce, zatímco manžel za nimi dojížděl z Holčovic. V centru Olomouce se pustili vlastními silami do opravy ruiny, kterou zakoupili na počátku 80. let. **„No a tady jsem nemohla učit, opět, v Olomouci, protože jsem nebyla ta správná socialistická a komunistická učitelka, tak mně dovolili, že jsem mohla dělat vychovatelku.“**

Osvobozující byla pro celou rodinu sametová revoluce. Celá rodina se opět sešla v Olomouci. A paní Musilová začala učit na zdejší pedagogické fakultě, kde se podílí na přípravě budoucích učitelů. **„Téměř všichni moji kolegové jsou mí bývalí studenti.“**

I po dvaapadesáti letech ve školství ji práce s mladými lidmi naplňuje.